

ЧУВАРИ ГРОБЉА

Марија Хенезић

ОТВОРЕНА КЊИГА
БЕОГРАД, 2024.

Copyright © за ово издање Отворена књига

Марија Ненезић

ЧУВАРИ
ГРОБЉА

*Мојој баби која ме је у детињству
чувала белим луком у цењу и маказама
испод јастука*

Прво поглавље

Осим ћавкања једног псета и звончића, ништа се није чуло. Мирно јутро у Улици несталих спремало се да заузме место праскозорју. Али, како то бива у свим причама већ на почетку, нешто другачије било је управо тај звук. Звончићи, као од новогодишњих украса, звонили су испред једног балкона. Опет, све би било и нормално да тај звук није пробудио Вихора. Удар четири шапе о под није имао изгледа да поремети већ поремећену идилу. Трупкајући својим телом пут балконских врата, осећао је грозу и језу око свог крзна коју је приписивао нестанку топлоте ћебета, а и њеног загрљаја. Фали му мама. И браћа и сестре. Фале му сви. Поглед са балкона изгледао је како и треба. Расвета је растеривала мрак колико је могла, упорно и предано.

Надао се да ће наставити да спава у топлом кревету и да ће јести оне укусне мрвице. Није да му је сметало четкање. Ништа му није сметало, само, ето, фалила му је мама. Она га је купала сваког дана. Сметало му је тада, али сад – можда би дао порцију мрвица – само да још једном буде тако окупан. Из тог размишљања прену га нови налет звона звончића. Једна прилика, обавијена у црно, лагано је корачала улицом, а онда, свих му светих шапа! Хорда паса, гомиле и гомиле паса, затресле су улицу јурећи нешто пред собом! Репови прави, дуги, повијени. Шапе – праве, црне, розе, велике и мале, ударале су по асфалту. Чак је и комшијски пас усмерио своју пажњу на њих! Тако је, тако је, трчите, трчите, урлао је, идите и чувајте гробља, јурите мачке! Вихор је у неверици, разигра-ног репа, гледао за њима. Након лавежа, остао је само звук звончића који су се борили да опет успоставе звучну превласт. Прилика која је носила звончић, одједном се заустави испред балкона и погледа пут Вихора.

„Шта чекаш, изађи!”

И тек тако, Вихор се нашао изван собе и изван једноспратнице.

„Ко си ти?”

Али прилика је наставила корачати и звонити.

„Ако наставиш право и пратиш оно што прате сви, оно где на крају сви пође-мо, верујем да ћеш их срести.”

„Али, ко су они?”

Штенећи упоран, био је спреман да изгризе њене ципеле само да би добио одговор!

„Они су чувари гробља”, одговори прилика достојанствено.

„Шта је то гробље? Ја знам шта је чувар, јер ја сам већ чувар, али заиста не знам шта је то гробље. Она то није никад поменула.”

„Гробље је историја која остаје и кад све престане. Гробље је коначна кућа којој сви тежимо. Па чак и ти. Мада, још си мали да би тежио томе.”

Утом, прилике неста, а са њом и звука звона на које се до сад био навикао. Када

се окренуо око себе да погледа где се налази, схватио је да никад раније ту није био. Нестало је и куће, и балкона, и комшијског пса. Био је изгубљен, а на видiku није било ни хорде паса која га је дефинитивно извукла из кревета. Изгубљен, подвио је реп, надајући се да је то све само сан. Само сан. Да зора која сад већ увелико долази није толико страшна колико му се чини. Да ветар који пуше није толико хладан. Да је све само сан и да ће се његове шапике ускоро увући у топли кревет. Обећава, више неће плакати за мамом. Само да се врати кући. Више неће бити шврћа, неће се шврћкати око ципела – биће добар, најбољи пас само да се врати у сигурност... Обећава да ће бити најбољи пас. Најбољи пас у историји најбољих паса! Пас над псима! Само да се врати у свој дом. Не занима га више шта је то гробље. Ионако страшно звучи. И слагао је, није чувар. То су се само шалили са њим. Покуњен, цвилећи, а опет задржавајући сузе, сео је насред тротоара.